

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.618 van 25 mei 2000
in de zaak A. 53.479/VII-12.165.**

In zake : de n.v. ARKOVA,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ARKOVA op 31 augustus 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 30 juni 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij haar beroep tegen het besluit van 29 oktober 1992 (lees : 23 december 1992) van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende de gedeeltelijke weigering van de vergunning voor het omvormen en uitbreiden van haar varkensfokkerij, gelegen aan de Knijffelingstraat 6 te Ardooie (Koolskamp), deels ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd, "in zoverre daarbij opgelegd wordt vanaf 1 januari 2003 de vergunde inrichting houdende 10.640 varkens af te bouwen tot in totaal 1.800 varkens";

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur P. PROV00ST;

Gelet op de beschikking van 22 april 1999
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende
partij;

Gelet op de beschikking van 28 december 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 januari
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
P. JONGBLOET die, loco advocaat M. DENYS verschijnt voor
de verzoekende partij, en van advocaat J. BOSSUYT, die
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. De verzoekende partij, die een varkens-bedrijf uitbaat op het voormelde adres, dient op 10 juli 1992 een milieuvergunningsaanvraag in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen met het oog op het verder exploiteren van haar inrichting met 10.640 voordien vergunde mestvarkens en de uitbreiding ervan met 10.000 l mazout en 2.400 l petroleum.

1.2. Nadat bij besluit van 29 oktober 1992 de termijn voor de behandeling van de milieuvergunningsaanvraag wordt verlengd met een termijn van twee maanden, verleent de bestendige deputatie op 23 december 1992 onder meer vergunning voor het houden van 400 zeugen en 2.800 mestvarkens.

De vergunning wordt evenwel geweigerd voor het verder exploiteren van 7.840 mestvarkens.

De opgelegde vermindering moet luidens het voormelde besluit worden uitgevoerd binnen een overgangstermijn van twee jaar, de volledige omvorming tot een gesloten bedrijf moet voltooid zijn binnen een termijn van vijf jaar.

1.3. Op 29 januari 1993 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen dit besluit bij de Vlaamse regering.

Nadat de vereiste adviezen zijn ingewonnen, neemt de Vlaamse minister van leefmilieu het thans bestreden besluit.

Het beroep wordt gedeeltelijk gegrond verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd in die zin dat de verdere exploitatie van het bedrijf wordt vergund tot 1 januari 2003, binnen welke periode de

inrichting moet worden omgevormd tot een gesloten bedrijf met 1.800 varkens, waarvan 200 zeugen.

Het aldus omgevormde bedrijf wordt vergund tot 1 september 2011.

De decisieve motieven in het besluit zijn de volgende :

"Overwegende dat de inrichting is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een uiterst bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Wingene';

dat de stallen daarenboven gelegen zijn op circa 250 m van een woongebied (ander dan een woongebied met landelijk karakter), met name de wijk 'Ardoole-Koolskampstation' en op circa 970 m van een woonuitbreidingsgebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 10.640 varkens ouder dan 10 weken, allemaal mestvarkens, geen gesloten karakter heeft; dat volgens de huidig gehanteerde technische criteria zoals vervat in artikel 372 van titel II van het VLAREM, de hernieuwing van de vergunning voor een dergelijke bestaande varkenshouderij slechts kan worden verleend voor een periode uiterlijk verstrijken(d) op 01/01/2003; dat vanaf deze datum de hernieuwing van de vergunning nog slechts kan worden toegelaten mits voldaan wordt aan de afstandsregels tenzij het gaat om een gesloten varkenshouderij met maximum 1.800 varkens; dat in dit geval volgens de huidig gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM, een afstandsregel geldt van 2.500 m; dat de ligging van de inrichting niet voldoet aan deze regel";

en

"Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt; dat het hier evenwel de verdere exploitatie van een bestaande varkensfokkerij betreft; dat het billijk is de exploitant de gelegenheid te geven het voorheen voor 10.690 mestvarkens vergunde bedrijf af te bouwen en om te vormen tot een gesloten varkenshouderij met 1.800 varkens waarvan 200 zeugen; dat volgens de huidig gehanteerde technische criteria zoals vervat in artikel 372 van titel II van het VLAREM hiervoor

maximaal een periode verstrijkend op 01/01/2003 wordt voorzien".

1.4. Het bestreden besluit wordt aan de verzoekende partij betekend op 8 juli 1993;

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat de door de verzoekende partij beoogde beperking van haar beroep onontvankelijk is omdat alle onderdelen van het bestreden besluit een ondeelbaar geheel vormen;

3. Gegrontheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

Overwegende dat de argumentatie van de verzoekende partij als volgt kan worden uiteengezet :

3.1.1.1. In het verzoekschrift wordt de schending aangevoerd van de artikelen 23, § 2, 24, § 2, en 25, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en van artikel 52, 5°, b, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I),

"Doordat het beroep bij de Vlaamse Executieve aangetekend werd verstuurd op vrijdag 29 januari 1993, en dus ontvangen werd op maandag 1 februari 1993, en de bestreden beslissing pas aan beroepster werd genotificeerd op 8 juli 1993.

Terwijl het bestuur volgens vermelde bepalingen over een dwingende termijn van vijf maand, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep, beschikt

om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroepster een stilzwijgende vergunning heeft bekomen.

En terwijl deze dwingende wettelijke termijn in elk geval overschreden is, daar de beslissing niet alleen moet genomen zijn, doch tevens binnen de gestelde termijn aan beroepster genotificeerd moet worden (1 februari 1993 - 8 juli 1993).

(...)

En terwijl de bijkomende termijn van tien dagen om de beslissing aan de aanvrager te notificeren zoals vermeld in artikel 52 sub 5°b van het Vlarembesluit van 6 februari 1991 immers manifest onwettig is en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dient geweerd te worden, wegens strijdigheid met enerzijds de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet en anderzijds artikel 24 §2 van het milieuvergunningsdecreet, dat de Vlaamse Executieve enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep.

En terwijl het omwille van de rechtszekerheid behoort deze manifest laattijdige beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen".

3.1.1.2. In de toelichtende memorie voegt de verzoekende partij daar nog het volgende aan toe :

"Het ministerieel besluit werd genomen op 30 juni 1993, en bereikte beroepster op 8 juli 1993.

Beroepster stuurde in bijlage bij het verzoek tot schorsing reeds copie van de verzendingsomslag waarmee de beslissing werd genotificeerd; op deze omslag is duidelijk leesbaar de poststempel op datum van 7 juli 1993 aangebracht.

Luidens de toepasselijke artikelen 23 §2, 24 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet beschikt het bestuur over een dwingende termijn van vijf maand, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep, om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan de aanvrager een stilzwijgende milieuvergunning heeft bekomen.

In het decreet is nergens een andere, supplementaire termijn bepaald.

Ook de Raad van State heeft reeds gesteld dat 'de Vlaamse Executieve geen vervalltermijnen kan vastleggen indien daartoe geen uitdrukkelijke machtiging voorhanden is in het decreet', en 'dat de bepaling van artikel 24 §2 van het decreet luidens welke de Vlaamse Executieve de wijze regelt waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld, niet zover reikt dat de Executieve daarin een rechtsgrond kan vinden om vervalltermijnen vast te leggen', zodat 'artikel 50, 5°a van het Vlarem I derhalve onwettig

is in de mate dat het meer is dan een herneming van artikel 25 van het decreet (...)'.

Indien de Vlaamse Regering de bevoegdheid niet heeft om vervaltermijnen vast te leggen die niet in het decreet voorzien zijn, betekent zulks mutatis mutandis ook dat het bestuur zichzelf geen bijkomende notificatietermijn van tien dagen bovenop de beslissingstermijn van vier of vijf maand kan toestaan.

De notificatietermijn van tien dagen zou in deze hypothese enkel kunnen gelden wanneer deze zich zou situeren binnen de beslissingstermijn van vier of vijf maand, en niet zou volgen op het aflopen van deze volgens het decreet enige dwingende termijn.

Indien aangenomen zou worden dat de termijn van tien dagen kan volgen op de wettelijke beslissingsstermijn, wordt daaraan immers afbreuk gedaan, gezien de minister aldus een bijkomende, niet-voorzienene marge zou gegund krijgen.

De vaststelling dat enkel de in het decreet gestelde termijn aan de burger kan tegengesteld worden vindt nog steun in de parlementaire voorbereidingen van het milieuvergunningsdecreet, waarin duidelijk gesteld is dat het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning gemodelleerd is op dit van de stilzwijgende bouwvergunning (zie vooral het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Gedr. St. Vl. R. 1984-1985, nr. 291/17,5).

Hoewel er tussen beide regelingen duidelijke verschillen zijn, moet niettemin worden vastgesteld dat in de beroepsprocedure voor het bekomen van een stilzwijgende bouw- of verkavelingsvergunning slechts sprake is van één enkele termijn waarbinnen én beslist én genotificeerd dient te worden, bij gebreke waarvan de aanvrager beschikt over een stilzwijgende vergunning.

(...)"

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel **ongegrond** is om de hieronder uiteengezette redenen :

3.1.2.1. Artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse Regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepsschrift".

Artikel 25, § 1, van hetzelfde decreet bepaalt :

"Wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde termijn".

Artikel 52, 4°, c, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) bepaalt dat de Vlaamse minister of zijn gemachtigde de beslissing genomen in beroep binnen een termijn van tien kalenderdagen ter kennis brengt aan de exploitant.

3.1.2.2. Het bestreden besluit is aan de verzoekende partij betekend op 8 juli 1993, dus binnen de termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep (1 februari 1993).

3.1.2.3.1. De artikelen 23, § 2, en 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet maken geen gewag van enige termijn voor het ter kennis brengen van de beslissing over het beroep, laat staan dat zij inhouden dat de kennisgeving moet gebeuren binnen de termijn voor het nemen van de beslissing.

3.1.2.3.2. Artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"De Vlaamse regering regelt de wijze waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld".

Het opleggen van een termijn van tien dagen om de beroepsbeslissing ter kennis te brengen van de betrokken personen en instanties kan beschouwd worden als het regelen van een aspect van de behan-

delingsprocedure van het beroep en valt derhalve binnen de delegatiebepaling neergelegd in artikel 24, § 2, van het bovenvermelde decreet.

Wanneer die termijn nageleefd wordt, komt de rechtszekerheid niet in het gedrang.

3.1.2.3.3. Vermits de bovenvermelde artikelen 23, § 2 en 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet, zoals gezegd, geen gewag maken van enige termijn tot betekening van de beslissingen, is artikel 52, 4°, c, van Vlarem I niet strijdig met die bepalingen;

3.2. Zesde middel

Overwegende dat in het zesde middel terecht wordt aangevoerd dat het bestreden besluit de gevraagde uitbreiding onder meer weigert met toepassing van afstands- en verbodsbepalingen die zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, terwijl dit besluit met schending van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet aan het voorafgaand advies van de afdeling wetgeving werd voorgelegd; dat dit besluit bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1993 werd vernietigd om de door de verzoekende partij ingeroepen reden, zodat het wordt geacht nooit te hebben bestaan; dat het zesde middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 30 juni 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep van de n.v. ARKOVA tegen het besluit van 29 oktober 1992 (lees : 23 december 1992) van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende de gedeeltelijke weigering van de vergunning voor het omvormen en uitbreiden van haar varkensfokkerij, gelegen aan de Knijffelingstraat 6 te Ardooie (Koolskamp), deels ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijftientwintig mei tweeduizend, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.